

Jiří později svému kamarádovi náležitě vynadá a rozhodne se, že ještě nějakou dobu zůstane starým mláďencem. V duchu si říká, že by měl místo hledání partnerky zatím pořešit svoji kariéru. V pondělí si přivstane a v práci u kaslíků potká pošťačku, postarší boubelatou paní, která se probírá balíkem dopisů.

„Dobré ráno,“ pozdraví zdvořile a paní pozdrav opětuje.

„Co tak brzo?“

„No,“ usměje se Jiří, „musím zvýšit aktivitu. Pražský den je tak trochu nudný, potřeboval by oživit nějakou aférou. Tak jsem přišel dřív, abych stihl nějakou vymyslet.“

„To si snad nemusíte vymýšlet,“ vypískne pošťačka. „Aféry leží na ulici, stačí je sebrat a zveřejnit. Taková špína se dneska děje v politice, rozčiluju se nad tím dnes a denně. Vždycky, když hážu poštu Rosenheimovi, otevírá se mi kudla v kapse.“

„Myslíte pana ministra?“

„Jo,“ kývne pošťačka. „Bydlí přece tady za rohem. Ale to vy asi nesmíte, rozmazávat takovýhle věci, vidíte!“ dodá schválně, aby Jiřího vyprovokovala k zájmu. To se jí podaří.

„Co provedl tak hrozného?“

„Ten člověk mě štve už jenom tím, že žije,“ mávne rukou pošťačka. „Znám jeho rodinku už léta, sama tady kousek bydlím. Nevěřím mu ani nos mezi očima.“

Ministr vnitra Rosenheim není nijak oblíbeným politikem. Má pověst suchopárného pedanta, který si pro komunikaci s novináři vypracoval důmyslnou taktiku, v jejímž rámci odpovídá zásadně na něco jiného, než se ho ptají. V televizi důsledně zachovává kamenou tvář a působí dojmem oživlého stroje.

„Víte na něj něco konkrétního?“ chytí se stébla Jiří, ačkoli má pocit, že pošťačka k ministrovi chová zášť

zcela osobní a žádné rozumné argumenty nebo důkazy z ní nevypadnou.

„Vždycky to byl hroznej komunista, jako celá jeho rodina,“ ztlumí hlas pošťačka. „On se teď tváří jako svatoušek a lidi mu to žerou, tvrdí, že tenkrát vstoupil do strany kvůli tomu, aby jeho sestra mohla studovat, ale jeho sestra se ve skutečnosti tahala s estébákem a neudělala ani maturitu, protože byla blbá jak štoudev. Rosenheim měl namířeno mezi smetánku, a kdyby nepřišla revoluce a nestal se ministrem za demokracie, tak se vsadím, že je dneska velvyslancem v Sovětském svazu... Ten byt tady na Vinohradech, to zdědil nájemní smlouvu po otci, taky velkým zvířeti. Má pět plus jedna, bejvák jak kráva, a víte, kolik za to platí? Osm stovek měsíčně! Já mám čtyřicet metrů čtverečních, platím šest tisíc a pořád mi to zvyšují!“

„Tak proto se Rosenheim tak staví proti deregulaci nájemného,“ usměje se Jiří.

„Pane redaktore, já si moc dobře pamatuju, to bylo v sedmaosmdesátým, šla jsem s manželem tamhle po ulici domů, nikde nikdo, a manžel říká, Bůh ty rudý hajzly stejně vidí, a jak to řekl, tak jsme si všimli siluetu ve výklenku u domovních dveří, byl to Rosenheim. A za dva dny přišli pro mého muže estébáci a vyslychali ho, v jakýho Boha že to věří, copak neví, že je celý nebe prolítaný letadlami a nikdo nikdy žádnýho Boha neviděl a takovýhle kecý. No odkud to mohli vědět? Nijak věřící rodina nejsme, do kostela jsme nechodili, jen tak v duchu věříme, že nějaký ten Bůh

je, ale nikomu jsme se s tím nechlubili. Ten Rosenheim musel donášet. Ale jak mu to dokážete?“

„Vaše výpověď je dobrá, ale Rosenheim to jednoduše popře. A i kdyby nějaký bývalý estébák dosvědčil, že to tak bylo, Rosenheim může říct, že ho jeho nepřátelé chtějí schválně očernit. Chce to něco víc,“ přemítá nahlas Jiří. „Jaká mu třeba chodí pošta? Vím, je to listovní tajemství, ale obálky a adresy na nich tajné nejsou.“

„Prosím vás, když jde o takovýho lumpa, tak jakýpak listovní tajemství?“ mávne rukou pošťačka a hrábne do štosu dopisů v kabele. „Tady tohle navoněný psaníčko mu přišlo dneska.“

Jiří vezme do ruky podávanou obálku. Je světloune růžová a na přední straně je drobným písmem napsaná adresa ministra Rosenheima. Odesílatel uveden nikde není. Razítko je z Ještědu.

„Vezměte si to,“ ponoukne ho pošťačka. „Vezměte si to a v redakci to pořádně prostudujte. Jestli je to nějaký liebesbrief od jeho milenky, tak to pěkně rozpatlejte v novinách, ať má aspoň ostudu. No nekoukejte tak, od manželky to být nemůže, protože ta sedí pořád doma na zadku.“

Jiří chvíli svádí vnitřní boj se svou ctí a pak přikývne a poděkuje. Otočí se, aby se vydal do kanceláře, když vtom ho napadne, že se chová neprofesionálně.

„Promiňte, chcete za to něco?“ zeptá se pošťačky.

„Jo,“ odvěti žena. „Chci, aby se Rosenheim dusil ve vlastní šťávě.“